

ความเมตตาที่ค่าย

โดย จอร์แดน มอนสัน ไรท์
(เรียบเรียงตามเรื่องจริง)

เรื่องนี้เกิดขึ้น ในสหรัฐอเมริกา

แคทคลับแขนเทียมของเธออย่างกังวลใจขณะที่คุณแม่ ขับรถไปตามถนนลูกรัง “คุณแม่คะ หนูกลัว” คุณแม่ยิ้มอย่างอ่อนโยนให้เธอ “แม่รู้ แต่แม่คิดว่าลูกจะชอบค่ายฤดูร้อนนะลูก นึกถึงเด็กใหม่ทุกคนที่ลูกจะเจอสิ” แคทไม่พูดอะไร แต่ในใจเธอคิดว่า นั่นคือสิ่งที่ฉันกลัว ไม่นานพวกเขาก็มาถึงเคมป์ คุณแม่ไปกับแคทเพื่อพูดคุยกับไบรอันที่ปรึกษาค่ายของเธอ “แคทถูกตัดแขนตั้งแต่ยังเป็นทารก” คุณแม่บอกเขา “มันจะไม่ส่งผลต่อวิธีการเล่นของเธอ แต่บางครั้งมันก็ทำให้การพบปะผู้คนใหม่ๆ เป็นเรื่องยากสักหน่อยค่ะ”

“อย่างกังวลเลยแคท” ไบรอันบอก “เราทุกคนมีความสุขที่มีหนูที่นี่”

แคทสนุกกับการพบเด็กๆ ในกลุ่มของเธอ พวกเขาตั้งชื่อกลุ่มตัวเองว่าเสื้อสีม่วง พวกเขาไปเดินป่า กินชีสกับแครกเกอร์ และวิ่งแข่งกัน แคทเป็นหนึ่งในคนที่เร็วที่สุดในกลุ่ม

เมื่อสิ้นวัน ไบรอันประกาศว่าพวกเขาจะต้องแข่งกับอีกกลุ่มหนึ่งในการแข่งขันวิ่งกระสอบ แคทหวังว่าเสื้อสีม่วงจะชนะ!

เมื่อถึงตาเธอ แคทดึงกระสอบไว้รอบเข่าและเริ่มกระโดด แต่กระสอบนั้นถื่นได้ยากด้วยมือข้างเดียว และเธอก็สะดุดล้มทับผ้าหนาๆ แคทล้มและกลิ้งลงบนหญ้า พอเธอลุกขึ้น อีกทีมก็วิ่งถึงเส้นชัยแล้ว ทีมของแคทแพ้

คืนนั้นขณะรับประทานอาหาร แคทบอกพ่อแม่ของเธอเกี่ยวกับการแข่งวิ่งกระสอบที่แพ้อย่างราบคาบ “หนูไม่อยากกลับไปค่ายค่ะ” เธอบอก “ทีมแพ้เพราะหนู พวกเขาคงไม่ต้องการให้หนูกลับไป”

แคทรู้ว่าการไม่เหมือนคนอื่นทำให้รู้สึกอย่างไร

“เสียใจด้วยนะที่รัก” คุณแม่กอดแคทไว้ “แม่แน่ใจว่าเพื่อนใหม่ของลูกยังคงรักลูก และลูกรู้ไหมว่าใครจะรักลูกเสมอไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม?”

“แม่ใจคะ” แคทยิ้มนิดๆ

“ถูกต้อง เรารักลูก! และพระบิดาบนสวรรค์ทรงรักลูกเหมือนกัน ลูกเป็นลูกของพระองค์ด้วย จำได้ไหม?”

“ฟังดูเหมือนลูกก็สนุกก่อนแข่งวิ่งกระสอบนะ” คุณพ่อกล่าว “ทำไมลูกไม่ลองไปค่ายอีกสักครั้งล่ะ?”

แคทพยักหน้า “ตกลงค่ะ”

คุณพ่อยิ้ม “พยายามสังเกตเวลาที่คนมีน้ำใจต่อลูก และมองหาวิธีมีเมตตาต่อผู้อื่น สิ่งนี้ช่วยพ่อเสมอเมื่อพ่อมีช่วงเวลาที่ยากลำบาก”

วันรุ่งขึ้นที่ค่าย เด็กๆ จากกลุ่มของแคททักทายเธอด้วยการแตะมือทักทายและกอดเธอ ไม่มีใครพูดถึงการแข่งขันวิ่งกระสอบ และแคทล้มไปว่าเธอกังวลมากเพียงใด เธอเล่าเรื่องตลกกับเพื่อนใหม่ขณะที่พวกเขารอคิวกิจกรรมเริ่ม

จากนั้นที่ปรึกษาไบรอันเดินไปหาที่กลุ่ม ถัดจากเขา คือเด็กผู้ชายอายุเท่าแคท “โปรดทราบ เสื้อสีม่วง”

ไบรอันกล่าว “วันนี้เรามีเพื่อนใหม่ ชื่อของเขาคือรูดริโก รูดริโกพูดได้แต่ภาษาสเปน ดังนั้นเราจึงพยายามหาที่ปรึกษาที่พูดภาษาสเปนได้เพื่อช่วยเขา”

แคทเรียนภาษาสเปนที่โรงเรียน แต่เธอรู้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น เธอกลัวเกินกว่าจะพยายามพูดกับรูดริโก

แล้วเธอก็มองไปที่เขา เขาดูกลัวเหมือนกัน เธอคิดในใจ คงเป็นเรื่องยากที่ไม่พูดภาษาเดียวกับเด็กคนอื่นๆ เธอรู้ว่าการไม่เหมือนคนอื่นทำให้รู้สึกอย่างไร

แคทจำได้ว่าเพื่อนใหม่ทุกคนต้อนรับเธอเข้ากลุ่มนี้ อย่างไรก็ตาม พวกเขาทำให้เธอรู้สึกว่ามีคนรักเธอ เหมือนที่พระเยซูทรงรัก เธออยากทำแบบนั้นเพื่อรูดริโกด้วย แคทจำวิธีพูด “สวัสดี” เป็นภาษาสเปนได้ เธอจึงสุดลมหายใจเล็กๆ และเดินไปที่รูดริโก “Hola” เธอพูดด้วยรอยยิ้ม

สีหน้าที่กังวลของรูดริโกหายไป และเขาก็ยิ้มตอบ แคทยื่นมือเทียมของเธอออกมา

“¿Amigos?” เธอถาม เป็นเพื่อนกันไหม?

รูดริโกยิ้มกว้างขึ้น เขาจับมือเธอเพื่อทักทาย “Amigos” ●